LUCIAN CIUCHIȚĂ

Zile de plumb

LITERPRESS PUBLISHING

București ❖ 2020

PARTEA I

CAPITOLUL I

Londra – 1944

Primăvara întârzia, deşi aprilie se apropia de sfârşit. Părea o domnişoară bătrână care arde de nerăbdare să–şi cunoască viitorul mire, dar ezită să ajungă repede la întâlnire pentru a nu da senzaţia de grabă, sau, Doamne fereşte!, de frivolitate.

Soarele semăna cu un felinar în care gazul este pe sfârşite, pâlpâia slab, la câteva zile odată, încât ai fi putut crede că el este satelitul Lunii. În schimb, norii, cisterne uriaşe care nu se goleau niciodată, asigurau cetăţenii marii metropole că riscul de insolaţie este practic inexistent!

Perdelele de ploaie căzute în ultimele zile ar fi făcut din deşertul Kalahari o oranjerie demnă de Schonbrunnul lui Franz Josef, însă aici, în inima Londrei, rostul lor era doar să stingă flăcările ce izbucneau fără încetare din ruinele fumegânde şi să umple craterele uriaşe din mijlocul străzilor, adevărate piscine în care noroiul se amesteca cu sângele.

De o vreme, „Dolfi" Hitler, fuhrerul unui Reich ce avea să conducă lumea „cel puţin o mie de ani", prinsese obiceiul de a le trimite zilnic britanicilor numeroase „cadouri", numite de specialişti „rachete V–2".

Le–ar fi dus personal, împachetate în poleială şi împodobite cu funduliţe roşii, doar că erau prea grele şi nici nu avea timp să viziteze Albionul, prea ocupat fiind să

numere înfrângerile pe care armatele sale le sufereau pe cam toate fronturile. Aşa că le lansa prin „curier rapid" direct de la Peenemünde, unde Vernher von Braun amenajase o adevărată „fabrică de jucării", în speranţa că M.S. regele George al VI-lea le va primi cu aceeaşi bucurie cu care el le oferea!

Ciudat însă, monarhul Regatului Unit nu–i trimisese scrisori de mulţumire, nu părea dispus să-i ofere prietenia sa şi nici măcar o pace eternă între popoarele lor!

În schimb, Royal Air Force s–a gândit că nu–i frumos să primeşti, fără să dăruieşti şi tu la rândul tău, aşa că făcuse din Dresda şi Hamburg două torţe demne de orice Olimpiadă!

●

În Packardul negru care rula încet pe lângă bordură, atent la gropi şi la oamenii care alergau de colo–colo, încercând să fie utili, un bărbat trecut bine de cincizeci de ani zâmbea amar. Cu gândul la Hamburg şi Dresda, mormăia pentru sine: „*Auzi, torţe demne de Olimpiadă! Poate de jocurile* „OlimpiIadului" *de care Dumnezeu plânge cu toţi ochii lumii, iar satana nechează, frecându–şi corniţele fericit*!"

Era îmbrăcat impecabil. Costumul maro cu dunguliţe discrete, roşietice ca arama ibricelor turceşti se asorta perfect cu papionul de un verde închis, cu picăţele la fel, maronii. Pardesiul negru, din caşa fină, părea o continuare firească a melonului. Pantofii din piele spaniolă, cu talpa elastică, asigurau atât confortul picioarelor cât şi o deplasare silenţioasă.

Maşina intrase în cartierul Mayfair, trecuse de Roses Street, când bărbatul lovi uşor cu vârful umbrelei geamul care îl despărţea de şofer.

Acesta apăsă un buton de lângă volan, sticla culisă uşor, vreo trei degete, cât să se audă cei doi:

– Sir ?...

– Jimmy, opreşte, te rog, aici. Mai departe merg pe jos.

Jimmy Lorimer, şofer în serviciul guvernului Majestăţii Sale, sări ca ars, aidoma unui tată care vede că fiul său e pe cale să facă o mare neghiobie:

– Dar, Sir, până la adresă sunt mai bine de trei sute de yarzi, afară plouă ca pe vremea lui Noe, iar dumneavoastră aveţi o umbrelă cu care nu cred că puteţi proteja nici măcar o carte poştală...

– Până aici, Jimmy, până aici! Umbrela aceasta o am de la fata mea, Fiona, şi n–aş schimba–o nici măcar cu una care ar putea acoperi întregul palat Buckingham, cu tot cu grădini! şi, apropo, când ne întoarcem, să–mi povesteşti şi mie cum ploua pe vremea lui Noe! Presupun că l–ai cunoscut personal!

Jimmy Lorimer continua să bombăne:

– Măcar aveţi galoşi, deşi, din câte ştiu eu, apa cade din cer, nu răsare din caldarâm...

– Ascultă, domnule Lorimer, ai idee de ce te afli în serviciul meu şi nu pe o maşină a Salubrităţii sau a Morgii?

– Sir, presupun că a contat şi medalia din războiul trecut dar, mai ales, felul în care şofez...

●

Jimmy Lorimer luptase vreme de trei ani în Franţa. Înghiţise iperită, cărase păduchi prin toate tranşeele pline de morţi şi răniţi, şi, mai ales, de oameni îngroziţi; uitase gustul whisky–ului şi era sigur ca Harriet avea să–l aştepte acasă cu încă doi puradei în braţe. Parcă o auzea: „*I–am făcut doar gândindu–mă la tine, Jimmy, aşa, ca Fecioara Maria... Doar nu crezi că ţi–am spurcat patul*?!"

Într–o seară, pe Marna, o mitralieră a friţilor începuse să muşte pământul din faţa lui. Ba chiar, Dumnezeu ştie cum,

un glonţ blestemat trecuse prin parapet şi prin casca lui Billy Halloran.

Atunci a simţit cu adevărat, pentru prima dată, războiul. Pornise ca o iguană flămândă spre cuibul ucigaşilor. O sută de yarzi târâş, parcurşi în mai bine de douăzeci de minute. Murise şi înviase de câteva ori, dar părea un tanc în care se trăgea cu praştia. Apoi, ţâşnise în picioare şi aruncase grenada. Apucase să vadă nişte bucăţi de carne plutind în aer parcă în căutarea unei conserve, apoi o rupsese la fugă înapoi... Mai avea cam zece yarzi când a simţit arsura... A continuat să fugă ca negrul ăla cu care nu voise Hitler să dea mâna, deşi avea patru medalii de aur, Jessie Owens... Abia în tranşee, după ce şi–a văzut pantalonii sfâşiaţi de glonţ şi îmbibaţi de sânge, şi–a permis să leşine.

Se trezise într–un cort militar care, slavă Domnului, nu avea geamuri. Le–ar fi spart urletele răniţilor.

La căpătâi, în locul unei roşcate pistruiate, îi stătea o huidumă cu barbă de viking, îmbrăcat într–un halat aproape roşu, dar care, pe spate, mai păstra şi ceva urme de alb. „*Pe burtă uriaşul ăsta cară şi sângele meu*”, gândi el şi încercă să vorbească, dar limba cleioasă refuza să asculte comenzile creierului:

– Hii... Chii... Hi, respiră adânc şi continuă: Hen... Hle... Hello, Do... Doc!

– Tinere, după cum vorbeşti, nu cred că eşti membru al Academiei Regale, ba chiar am bănuiala că voi acolo, în tranşee, va ţineţi de degustări de licori scoţiene... Măcar de mi–ai fi adus şi mie o sticlă !

– Dof... Doc... piciorul?

– L–au revendicat nemţii în compensaţie cu ăia ai lor pe care i–ai omorât. N–am avut încotro, l–am dat cu tot cu bocanc

şi şosetă. Ţi–am oprit doar o unghie, aşa, s–o ai amintire! Dar, stai liniştit, aşteptăm câteva zile şi, dacă nu creşte la loc, facem unul din lemn de stejar din Valea Loarei, din ăla care înmugureşte de două ori pe an. Te apleci puţin şi poţi să culegi ghinde fără să pleci de acasă.

Din spate, se auzi un hohot de râs:

– Doctore, nu–l mai amăgi cu lemnul... Generalu' e hotărât să topim pe undeva o ţeavă de tun şi să–i facem unul puternic, solid, cu care să se mândrească Harriet... O să–i fie mai greu să meargă, dar măcar stă acasă lângă muiere!

Fu rândul doctorului să râdă:

– Vezi, Jimmy, câtă grijă îţi poartă Imperiul?!

Lorimer smulse pătura care–i învelea piciorul şi se aplecă cu mâna tremurândă spre coapsă... Era acolo şi era carne! În aceeaşi clipă îşi zări degetele... Dădu un chiot prelung şi leşină cu graţia unei curtezane care află că bogatul protector a părăsit–o pentru o balerină de la Operă.

De data aceasta îşi reveni mult mai repede.

Ochii furau lumina kaki, aşa cum maimuţele din Gibraltar fură din poşetele turistelor.

Lângă doctor îl zări, în sfârşit, pe maiorul Dicon. Faţa îi era numai un zâmbet, în timp ce ochii verzi i se rostogoleau în cap ca zarurile pe catifeaua de la Monte Carlo.

– Domnule!...

– Băiete, felicitări! Mântuitorul moare şi învie o dată pe an! Tu o faci din zece în zece minute... Cred că o să încep să mă rog la tine şi pe Iisus o să–l ţin în rezervă!

Jimmy îşi revenise total.

Siguranţa că Harriet, atunci când îl va mângâia pe pi–cioare, nu va găsi nici ghinde, nici urme de rugină îi dăduse puterea să glumească: